

**Smaakmaker voor het
Digitaal boek...**

SINT DIMFNA

door

J. GRIETENS

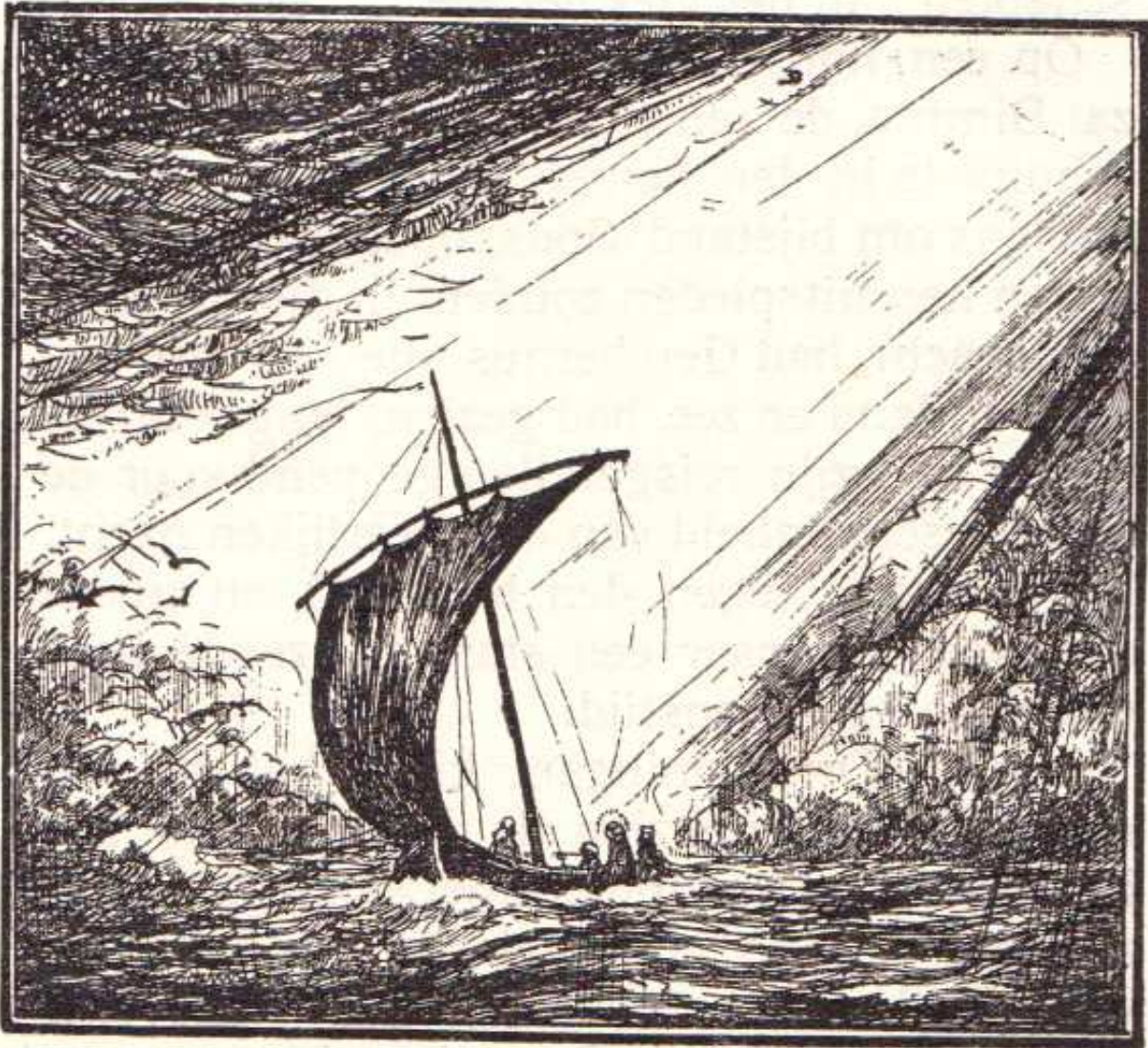
met platen van Dirk BAKSTEEN

Digitale editie 2020

K. Mertens (red.)

Studium Generale vzw

OP DE ZEE

DE HUT TE ZAMMEL

HET ONREINE WOORD.

1.

Alle landen lagen rondom onder den donkere te smoren, en van verre uit de zee, dreef de mist op naar de toppen der rotsen van Erin als een vaal reuzengordijn met bleekere spikkelingen.

Maar door duister en nevel liep Donko, 's konings bode over den weg als iemand die al heel ver heeft geloopt, en 't nog lang niet opgeeft. Waar zijn pas verloren ging, daar sprong hij over grebben en rotsen, want hij wou de eerste terugkomen op 't koninklijk kasteel. De eerste van de drie!

Met drie immers waren ze door den koning uitgezonden geweest naar de wonderdokters, die huisden in 't hooge woudland, waar fijne

en rare planten groeiden en geneeskrachtige steenen lagen tegen de oude rotsen.

De zijne was de wijste, dat wist Donko van lang. En de oude Dru had hem gezeid : « Uw koning mag Erin langs de vier hoeken laten afdraven van zijn dienaars en boden, maar baat voor zijn gade vindt hij niet meer. Sterven zal ze en er zullen wondere dingen geschieden na haar dood ! »

En met dat woord in zijn hart, dat daarin hobberde, na 'n tijd, als een klontje goud, liep hij door grachten en venen, en hij zag naar geen beken of geen heuvelen. Hij wist iets meer nu dan de anderen samen; en dat had hij gevonden, wjl hij zocht voor den koning.

Er zouden wondere dingen geschieden na haar dood ! Dat wist hij nu alleen, en hij kon, vóór de anderen, meescharrelen naar de macht; en zijn handen knepen door den mist, wjl hij voortliep. En 't was of alle oude goden en duivelen uit het rotsland met hem mee zweefden naar 't paleis toe, ginder verre....

Terwijl hij zoo rende, met den drift in zijn hart, stond hij plots vóór hooge heuvelen, die

nog schenen te zwellen, als hij er op tuurde met zijn moede oogen. Maar daar voelde hij in zijn rug de klauwen van den ouden zwarten duivel Kwa, die hem met kracht en geweld ophieven en stieten over de heuvelflanken, zoodat zijn voeten nauwelijks de vaart van zijn lijf konden volgen. Van af den top werd hij al glijdende gesmeten naar de vallei, waarin beneden lag het koninklijk paleis.

En wijl hij gleeed, suisde het rondom hem als in koortslucht :

« Donko, gij zult schatten hebben ! »

« En macht ook ? » vroeg hij over zijn eigen schouder terug.

« Door uw schatten, macht... »

« Wat nog ? »

« Er zal een zeer jonge koningin heerschen met een koning op jaren, dien ik in zijn drift kan doen stikken.... En dan misschien gij, met uw macht, zoo ge wilt... »

En hij kwam de eerste aan, inderdaad, bij den koning.

— « Zeg mij niets meer, » zei Koning Bror.

« De koningin moet sterven, als zij al niet dood is. Laat ons gaan zien. »

En zij wandelden sprakeloos naar den anderen kant van het slot.

Inderdaad, daar lag koningin Llana in albasten wazigheid reeds dood op haar staatsiebed. Een doode koningin van een goede dertig jaar, die nog zoo lang en zoo rijk had kunnen leven in Gods lieve licht.

Het scheen of de teere vrouweziel van de eerste christen koningin van dit heidensch land al de andere zielen in haar vroeglente had willen vooruitvlinderen naar de blijde eeuwigheid....

En Bror, de koning, met Donko achter hem, stond een oogenblik verslagen bij dit beeld van den dood, en hij was bang, voor een wijldoch maar een wijl, want daarna zag hij op haar neer, op haar handen en haar aangezicht, marmerkil, als op dingen uit lang verleden tijden, die hem nu minder aanbelangden. Want 'n mensch, krachtig en goed, was Bror nooit geweest, en had hij langer naar haar wit, kalm aangezicht gestaard, dan had het